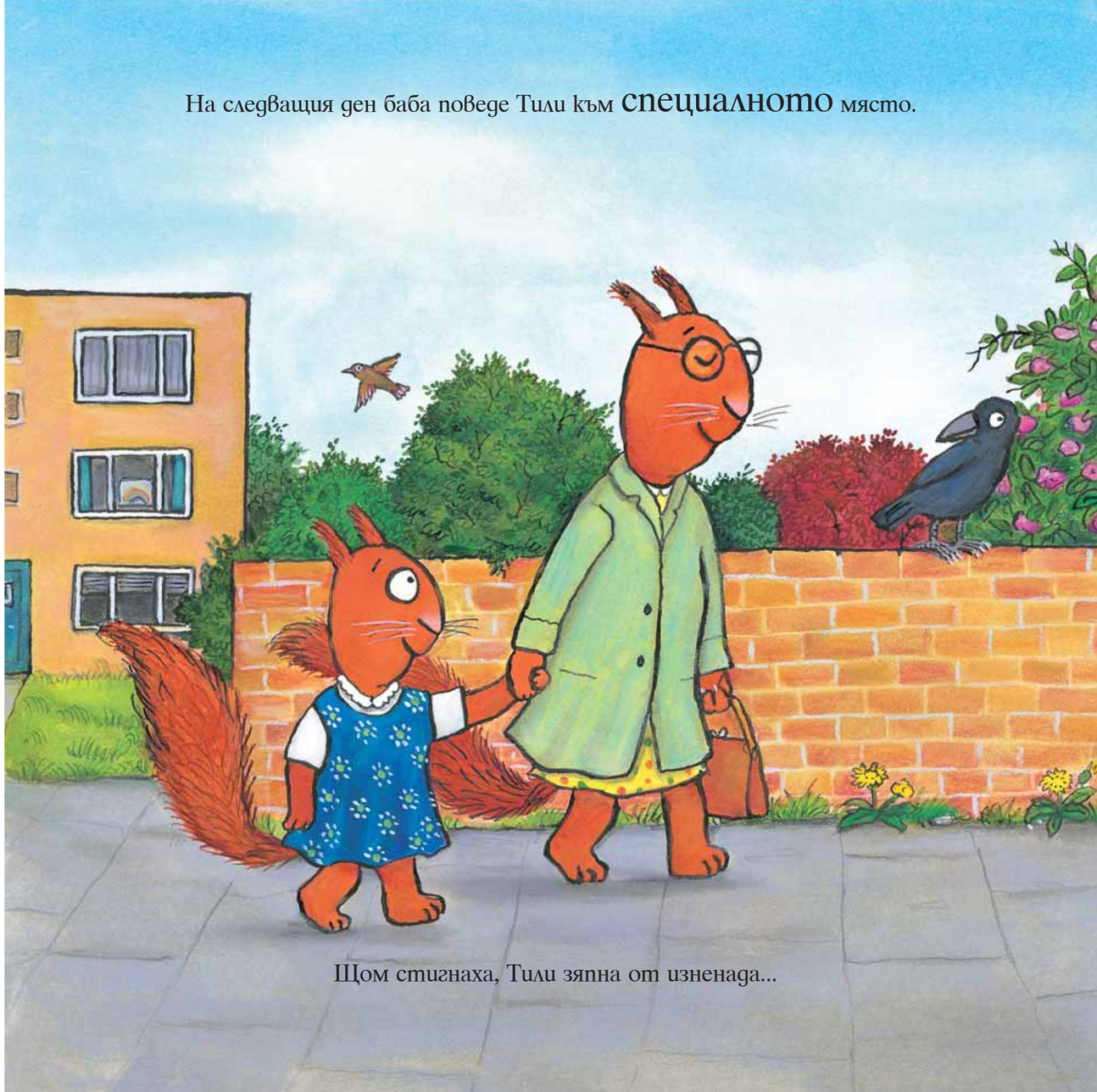
Тили изтърча при баба си.

– Идваш точно при когото трябва – засмя се баба ѝ. – Семенцето на дъба се нарича **жълъд**. През есента под дъбовите дървета има много жълъди. Утре ще те заведа на едно много специално място, където расте моето любимо дъбово дърво.

Тили **нямаше търпение** да стане утре.

На следващия ден баба поведе Тили към **специалното** място.

Щом стигнаха, Тили зяпна от изненада...

Навсякъде около нея имаше дъбове! Те се извисяваха високо като огромни добри великани.
– А кое е твоето дърво, бабо? – попита Тили.

Баба показа на Тили своето любимо дърво и Тили взе един от жълъдите, паднали до ствола му.
– Нямам търпение и моето дърво да порасне толкова голямо! – подскочи Тили.

На следващия ден Тили бързаше да засади своя жълъд.
– Може ли да го посея в пръстта, бабо? – попита тя.

– Не бързай! Едно по едно – отвърна баба.

– А после какво, бабо? – попита нетърпеливо Тили.

– После е нужно търпение – отвърна баба. – Трябва да се грижиш за младото растение две или три години, докато укрепне достатъчно, за да го засадиш навън.

